

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.
Web: <http://www.santjust.org/seas>
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*Pere Pruna i Gascon.
Fotografia presa
l'any 1945*

Núm. 276
Maig
juny
2008

CICLE SOBRE ELS MONESTIRS

2 maig — Conferència «Els abats» per Ramon Moragas, a les 20.30 h al local social.

4 maig — Excursió: coll d'Ares, Rocabruna i Camprodon (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

1 juny — Excursió: La Pobla de Lillet, monestir de Lillet, Roc de la Lluna, Roc de Catllaràs, Falgars i La Pobla de Lillet (Berguedà), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

15 juny — Excursió de cloenda a Escornalbou i dinar de comiat (Baix Camp), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

MATINALS

25 maig — Excursió a la Castellsassa de can Torres a Sant Llorenç del Munt (Vallès Oc.) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7.30 h.

7 juny — Excursió de cloenda de tot el dia al Cadinell (Alt Urgell) amb dinar de comiat.

A PEDALS PER GÀMBIA

30 maig — «Kasumae Kep!», seguint la Baraka a pedals per Gàmbia i Casamance. Audiovisual a càrrec de Samuel Colomer i Francesc Grau a les 20.30 h. al local de la SEAS.

AUDIOVISUAL SOBRE EL SIULA CHICO PER JORDI COROMINAS

17 maig — «Siula Chico, una experiència a 6.265 m (tardor de 2007)». Audiovisual presentat per Jordi Corominas sobre l'escalada que va fer amb Oriol Baró i que ha merescut el premi de la FEDME a la millor activitat d'alpinisme i escalada de 2007. Tindrà lloc a les 20.30 h a la Sala Cinquantenari de l'Ateneu.

MARXA DE REGULARITAT

18 maig — XXXIV Marxa de Regularitat de la SEAS a la comarca d'Osona. Inscripcions el 13 de maig de 8 a 9 del vespre al local i lliurament de la documentació el dia 16.

ALTA MUNTANYA

10 al 12 maig — Excursió al Casco i la Torre (Gavarnia).

6 al 8 juny — Excursió als pics d'Alba (vall de Benasc).

27 al 29 juny — Excursió al Montferrat (Vall de l'Ara).

PERE PRUNA I GASCON ENS HA DEIXAT

Jordi Gironès

Després d'una llarga vida en què va veure complerts els seus 100 anys el mes de maig de l'any passat, el 21 de març d'aquest 2008 Pere Pruna i Gascon ens ha deixat per sempre.

No podrà celebrar els nostres 75 anys d'existència, que s'esdevindran l'any que ve, però això no farà que ens oblidem que precisament ell va ser el principal impulsor que va fer possible la creació de la SEAS en aquell estiu de 1934.

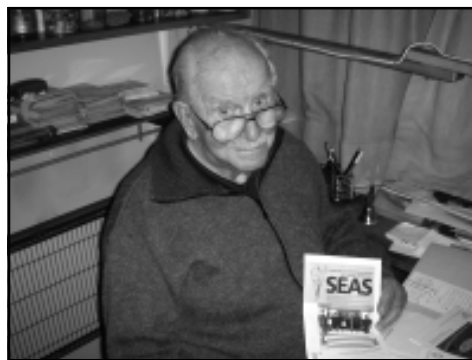
Pere Pruna va viure bona part de la seva vida a Xile, d'ençà l'arribada del règim franquista. Aquest fet, però, no va condicionar mai els records sobre el nostre país que tan bé ens descrivia, des de la llunyania, amb una precisió talment com si hi fos present. D'això en puc donar fe a través dels diversos escrits que m'enviava, com a president de la Secció, des d'aquell Xile que tant va arribar a estimar.

I és que, ja des de les primeres planes d'aquells butlletins del 1934 al 1936, Pere Pruna va tenir sempre una gran facilitat per descriure curosament indrets, històries i vivències tant d'aquí com del seu país d'adopció. En molts casos, els seus relats prenien un to poètic, sense

deixar de ser prosa, i això feia que tinguessin un segell propi. Ell sempre va considerar que el butlletí era un excel·lent vehicle per transmetre inquietuds i sentiments, i així m'ho manifestava sovint en rebre el butlletí a Xile. Em deia que sempre guardava el darrer número a la tauleta de nit per poder-lo fullejar a les nits. Se sentia orgullós de la seva continuïtat.

És per tot això, que crec que el millor homenatge que li podem fer en aquestes pàgines és reproduir tres escrits seus els quals vaig rebre en aquests darrers anys, cap dels quals no ha estat publicat fins ara. Dos d'ells tenen un destinatari tot i que això només esdevé el fil conductor que va fer servir per parlar d'amics i de records, mentre que l'altre és una descripció de llegendes i realitats sobre l'arxipèlag de Chiloé amb el que fou el seu personal estil narratiu.

Descansi en pau.

Pere Pruna amb el butlletí a la mà. Fotografia de Pere Anton Pruna feta l'any 2005

DES D'UN PAÍS MOLT LLUNYÀ

Pere Pruna i Gascon

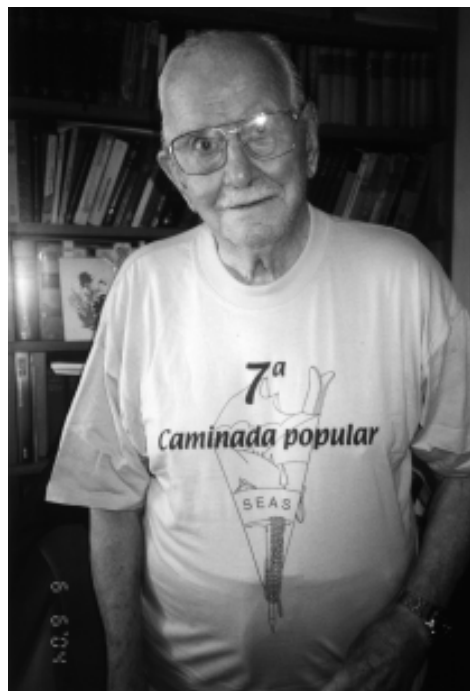
a Fulgenci Baños

Benvolgut i recordat amic. Segurament t'estranyaran aquestes ratlles que no són altra cosa que el fons de reflexions que els vells ens fem, sovint impulsats només pel secret alè dels records... d'una paraula.

I és que avui, una alenada de records m'han reviscolat la memòria, en arribar-me el darrer butlletí de la SEAS, duent-me una vegada més, ben a part d'un bell contingut, una llum que sovint m'allunya d'enyors i distàncies.

I és que per a mi, l'obra màgica de la SEAS — viva encara avui pel teu coratge —, és font d'il·lusions i de belles recordances, tant de camins trepitjats, com de la magnífica empremta que deixà a l'enyorat Sant Just una petita secció de l'Ateneu, nascuda d'uns joves al·lucïnats enamorats de la natura que iniciaren — potser sense adonar-se'n — una bella història que, sense tu, hauria finit de tristor lamentable.

Però, la teva magnífica gesta tingué èxit sorollós i gràcies a ella, el gran Sant Just d'avui, té la secció social més viva i bellament organitzada. I jo des de lluny, resseguint

Fotografia feta per Pere Anton Pruna el 2004

fets i història, vaig beneir de tot cor el teu coratge, i com bell record, veure des de molt lluny, que la SEAS que ja creia totalment esborrada, reneixia amb força i emoció, arribant avui — més enllà de mitja centúria — a l'alçada de sòlida entitat, coneguda i respectada entre les enamorades de la geografia, dels cels i de les belles serralades.

Segueixo amb atenció els passos de la SEAS des d'un país molt llunyà atapeït de bel·leses naturals, de curioses tradicions i d'una llarga serralada cosida de volcans, sovint

fumejants, de molts metres d'alçada, guarnida d'immenses glaceres que, abraçant-se, arriben des del cel a la fi del mapa. I per si no fos prou, la pròpia bellesa natural, posseïdora d'una llarga llista de llegendes i tradicions les quals, només llegint-les o revisant-les, desvetllen pregones emocions, potser només perquè durant el transcurs de la història, bruixes i bruixots, vaixells fantasmes, terratrèmols i volcans, deixaren tenyits els segles de curioses i tristes sotragades.

La història no acaba així i si vols podem prosseguir recordant-ne traces. I abans de dir-te adéu, he d'aclarir que aquestes ratlles es deuen a dues raons. Deixar voleiar la meua emoció i solidaritat pels cels de Catalunya tot recordant la SEAS, i a l'agradable fet que el meu fill Pereanton em fes arribar la teua adreça en les seves darreres ratlles. Adéu!

Santiago de Xile, 17 de juliol de 2003.

VOLANT A TRAVÉS DEL CEL I DE LA HISTÒRIA

Pere Pruna i Gascon

a Jordi Gironès

Benvolgut amic. Sóc un vell ja mig rovellat per un calendari implacable, que lentament va escurçant energies esborrant de passada il·lusions i

Fotografia de Pere Pruna esquiant, presa l'any 1945

records, i que enlloc de deixar-me entrar fàcilment al demà em detura rigorosament al present, segurament per només deixar-me endur, ben lligada, una llarga i entretinguda història.

Però abans de recordar hores viscudes, em plau dir-te que, des de la punta sud del món, vaig afegir-me en esperit a la magnífica jornada dedicada a la memòria del malaguanyat Antonet Malaret i Amigó, bell company d'idees i emocions que fidelment compartides des de molts

anys, tingueren força per esborrar-ne les distàncies.

Suposo l'emoció i dignitat de l'acte que em dol no haver pogut compartir de fet i a peu dret, però val a dir que des d'un Xile llunyà, en cor i esperit vaig assistir-hi.

I per cloure aquesta curta memòria goso demanar-te, que si se segueix celebrant alguna acció a llaor de la seva obra lligada a la vida de Sant Just, prego fer-me'n arribar lloc i data. Cert que no podré assistir-hi, però em permetrà remarcar amb goig que l'obra del nostre amic, es manté viva entre nosaltres.

Estic ordenant els butlletins de la SEAS, des del 181 al 244, i potser fruit de l'amor i al record de velles històries i paisatges llegint i rellegint-ne pàgines, sovint hi trobo les traces de vells amics amb qui als 30 anys del segle passat, només caminant i somiant compartíem fets i esperances. I jo, avui en silenci, els segueixo i els saludo.

Però, els anys no es deturen, i avui només la imaginació i el record em permeten volar a través del cel i de la història, per poder resseguir cingleres, rius i prades sovint entapissades de grisos romanins o rojos rododendres, tot deixant-me assa-

Fotografia presa el 1966 a can Patiràs (Montseny). D'esquerra a dreta: Rafael Malaret, Angelina Julià, Pere Pruna, Miquel Casanovas, Just Vidal (a dalt), Josep Piquet (a sota), Pere Navarra, Pere Orriols, Antoni Malaret, Rosita Julià i Jordi Cardona.

borir de passada, la glòria d'haver contribuït a enfonsar un petit plançó a la bona terra de l'Ateneu, que l'any 54 del segle passat ja florí vacil·lant tímidament, i que avui als 70 anys i amb vigor de sana salut ja ofereix oloroses florides i una llista interminable d'històries de les més delicades formes d'amor a la natura, ja sigui classificant arbres o flors, visitant monestirs i capelles o amb delit i paciència coronant altes carenes, o travessant deserts. Havia nascut la SEAS.

Perdona la meua obsessió de parlar de fets passats i de l'enyor que no puc evitar que traspuïn. Fa molts anys que rodo pel món allunyat de Sant Just, però a part dels familiars, un vell campanar i SEAS, visc recordant, i en el meu llibre d'història hi figuren moltes pàgines d'amor a la natura, amor que sortosament m'ha conduït a un país on els déus han coronat amb bellíssimes mostres... belles mostres que no han aconseguit fer-me oblidar ni els cels ni les olors de les flors de Catalunya.

I abans de cloure aquestes ratlles, saludo ben amistosament Daniel Cardona —que no sé si conec—, per la polida curta i clara síntesi que fa del contingut del butlletí des de la primera plana... cosa que admiro i envejo... i ara et dic adéu de debò. Si els déus continuen donant-me corda com fins avui, no esperaré que hi hagi altra tragèdia per enviar-te noves ratlles. De part meua, només et

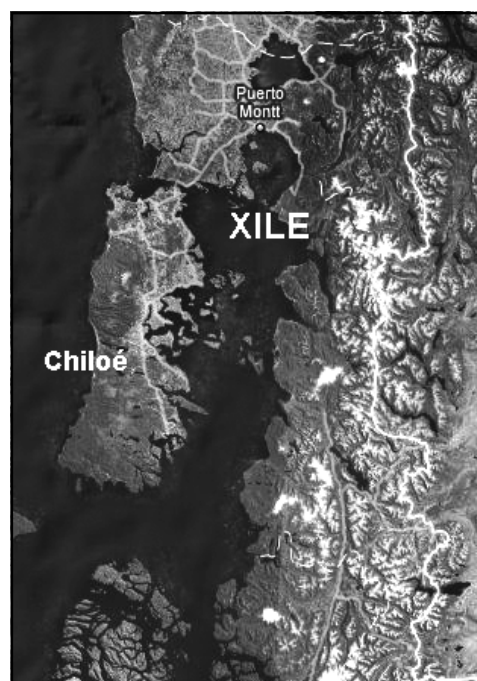
demano que saludis els qui em recordin. A tu i a tots els que t'ajuden, una simbòlica abraçada.

Santiago de Xile, 6 de maig de 2003.

CHILOÉ, ESGLÉSIES I SALMONERES

Pere Pruna i Gascon

Em proposo explicar breument, petites històries, vida, miracles i fantasies, d'un interessant arxipèlag del sud de Xile on, des de fa molts segles, diverses ètnies, tant del nord com del sud de l'Equador, van saber crear vida fàcil sense guerres ni

Parc Nacional de Chiloé

baralles, tot convertint terres llunyanes en petits paradisos, curulls d'històries i llegendes de vaixells fantasmes, bruixes i sirenes. D'aquest arxipèlag parlaré una estona perquè tot ell és atapeït, tant de bruixes i fantasies com d'esglésies amb història pròpia escrita des dels seus naixements en llunyanes dates, deixant escampades per l'illa gran i menudes, curioses llegendes de sants i de bruixots.

Diu la història, que prop de 150 esglésies i capelles foren construïdes pels jesuïtes per tal d'evangelitzar la població abans d'abandonar les illes, als segles XVII i XVIII. Les esglésies foren erigides generalment on hi havia una petita població ja aleshores important. Les capelles s'escamparen pels llogarrets, si bé els segles anaren arraconant-les de la història, i no sols les de les costes de l'illa gran. També les d'illetes i tossals on un dia foren festejades amb joia, són avui, deixant a part petites mostres, gairebé oblidades.

D'aquestes esglésies —estràtègicament repartides entre l'illa gran i les petites— catorze d'elles foren destacades per la UNESCO com a Patrimoni de la Humanitat. Caldrà parlar una mica d'algunes d'elles perquè tot passant els segles, deixaren escrites belles històries que formen part de les fites notables de Chiloé. Val a dir també, que a part de les esglésies i capelles que ja estaven arrelades a la història, cal parlar també de l'arribada triomfal a l'arxipèlag, a mitjan segle XX, de la important indústria salmonera, i conèixer de prop, viviers, oves... i capitals.

Aquest petit paradís, situat entre els paral·lels 42 i 45 sud, i 70 W, que se'n diu Chiloé, fou poblat per l'home arribat de l'hemisferi nord i pels polinèsics de l'hemisferi sud, fa molts segles..., però el dia 5 de febrer de l'any 1556 d.C., l'espanyol Alonso de Ercilla en trepitjar les netes arenes d'unes platges d'una illa separada tres llegües del sud del continent americà, cridà eufòric: «aquí llegué donde otro no ha llegado»... i aquest «otro» històric, fou escoltat pietosament en silenci per diverses ètnies arribades de tot el món que, des del començament dels segles habitaven i laboraven no sols l'illa gran de l'arxipèlag, sinó que també ho feien en el rosari de petites illetes sovint arrapades a les llargues costes de l'illa mare, o graciosament escampades pels déus, per les sovint riscoses i fredes aigües del sinus de Reloncaví.

No es podria prosseguir la història de l'arxipèlag referint-nos només a esglésies, sirenes i bruixots, que abundaven generosament per totes les illes, deixant de banda les sinistres gestes del misteriós i gairebé invisible vaixell *Caleuche*. Encara avui hi ha desastres i morts d'homes de mar que amb llaguts de tota mena gosen creuar les tenebroses i sovint enfollides aigües del golf de Reloncaví durant les nits de tempesta..., però a partir de mitjan segle XX arribà a aquelles idíl·liques aigües, la inesperada i important indústria de cria i exportació d'oves i de diverses espècies de salmons que, immediatament, ocasionaren el tancament dels petits viviers de truites, que per mantenir viva i arrelada la pesca esportiva a Xile, des de feia molts anys, es mantenien en petits riuets de la serralada dels Andes.

I altrament, i com per miracle, amb el nou tragí humà i econòmic produït per l'entrada violenta de la indústria a la vida ordenada i tranquil·la de Chiloé, misteriosament anaren desapareixent de les converses i de les llars, serioses i velles llegendes de sirenes, bruixes i bruixots, deixant només —lamentablement vives— les encara reals de la nau *Caleuche*, que se sol veure només les nits de tempesta —blanquinós i fosforescent— creuant davant les naus en perill. És l'anunci de la pèrdua. A vegades, a les nits de

Peuque Alto

lluna arriba silenciós a les costes com suspès per l'aire, damunt les aigües tranquil·les. Els pescadors s'amaguen a les seves cases. Si algú s'ha adormit a les riberes o damunt dels bots no cal cercar-lo perquè no el trobaran mai més.

Però, llegendes a part, per seguir un camí històric més o menys regular, cal parlar també d'algunes de les esglésies que, construïdes pels jesuïtes, ingressaren al valuós llibre del Patrimoni de la Humanitat, les quals, per ordre alfabètic són: Achao, Argachilco, Chonchi, Dalcachue, Caleu, Ichuac, Quinchao, Rilán, San Juan i Vilopulli... totes elles fidels representants de l'escola i l'arquitectura jesuítica. Completament de fusta i d'estil simple, d'una sola nau amb dues aigües i sense campanes... Algunes d'elles de més de tres segles d'antigor, han fet necessària la seva restauració, com la de Rilán el 1906, molt estimada pels feligresos els quals, en nombre de centenars, el dia de la verge de Lourdes anaven en llarga filera a pagar «penitències».

Església de Quinchao

La de **Quinchao**, la més gran de les distingides per la UNESCO, fou construïda al segle XIX, però per mor de tempestes que fuetejaven durament tota l'illa l'apuntalaren i calgué dir missa els diumenges a una oficina del costat... fins que el bisbe d'Ancud demanà ajut econòmic a la Unió Europea per poder reparar-la.

Tenaum. Construïda abans, però és l'única amb campanes des de 1886. Cal dir que cap d'aquestes esglésies seleccionades té capellà propi. Als sacerdots els cal acudir per celebrar la missa dels diumenges i festes assenyalades a quatre o cinc ben separades les quals regularment resten tancades la resta de la setmana. Contenen les cròniques dubtoses, que un dia un capellà, segurament cansat, començà a repetir el sermó que havia fet a les esglésies on ja havia oficiat, i amb el seu delit de fer bíbliques comparacions, al sermó digué: «Es algo parecido que la Sra. María vendiera papas a la iglesia...» fent riure tots els feligresos astorant més d'una Maria.

San Juan. Al pare Angulo (1950) li cal recórrer amb el seu jeep més de cent quilòmetres per atendre religiosament cinc esglésies rurals. «Una hora de misa y ni un minuto más»... es diu ell sol mentre els homes beuen vi parlant de peixos o follets fins que es pon el sol. I així, si ho permet el temps, cada setmana.

Chonchi. Per refer l'església, malauradament malmesa pels anys i pels temporals, Andreu Beer, el capella, rifà a l'any 1956: primer premi un parell de choapinos (ponxo teixit a mà), segon un llapis automàtic i tercer un nom mig esborrat...

Achao. Església de fusta bastida el 1730. Sense cap clau només amb falques d'una fusta duríssima (luma) i amb imatges de fusta vestides només amb teles autòctones. Però avui, un computador d'internet fa de guia i no permet ni tocar, ni fotografiar res de l'interior.

Andachildo. Diuen les velles històries que en moments en què l'església estava dolorida, en una festa anual, i enmig de companys de gresca i tot cantant, convertien les pomes Pedro Martínez, agricultor «productor», en «chicha» (beguda que entusiasma les conciències més tristes) i enmig de la festa se'ls acudí fer una recapta per construir una nova teulada de l'església, però només ho aconseguiren per la meitat del que costava... i diu la història, que l'altra meitat la posà la Facultat d'Arquitectura

Església de Chonchi

Vilipulli. El mateix capellà de Chonchi, Andreu Beer, volia pintar de blanc les finestres de l'església, però es va sorprendre quan el poble li digué que no... i se sorprengué encara més quan una noieta li digué «Doña Herminia le manda estas papas y un gran beso Padre». Cal recordar que Charles Darwin el 1854, de passada per Xile, visità l'església,

Ichuac. És a una illa, i quan no hi capellà per dir missa, manen les dones i qui disposa les regles d'oració és la senyora Miranda Angi (1950), una de les quatre «eufèmies» del poble i mestressa rural. Mentrestant, les altres venen artesanies per poder apuntalar bé el teulat de l'església que encara que és d'alerç, no es podreix, si bé les pluges i els vents se l'enduen... Mentre, les misses cada setmana s'anuncien amb cercavila i es prepara un lleuger berenar amb porc, milcao i uns dolços fregits que se'n diuen «reincimiento».

Neron. Es en una illa gran. L'església de Nostra Senyora de la

Gràcia és molt bonica, si bé és una mica trista perquè molt sovint grans vols de corbs negres volen pel damunt com mal presagi. Fou construïda d'alerç i xiprer i acabada el 1888 en un lloc on, molt abans, hi hagué una població indígena «huillinche», en un turó coronat d'àlbers i camps de patates tocant el petit cementiri. Cada any el dia 8 de setembre a la nit, i amb ciris encesos, els illencs celebren unes vespres amb cants i oracions.

Dalcahue. (illa gran) La petita cala de Dalcahue, ja antigament famosa per la seva bellesa natural, ara ho és més, des del dia que la TV hi filmà, amb tot èxit, la terrible història de *La Fiera*, una telesèrie que emplenà de cartells les parets i que avui és recordada en alguns locals que encara conserven el nom de «La Fiera». De totes maneres, petits i grans no han oblidat deures i fervor per tal cosa ja que cada setmana el poble acudeix a la curiosa i particular festivitat del desclavament de Jesús. I cada divendres sant, Jesús baixa els braços de la creu, en cerimònia de recolliment i d'especulació.

Caleu. Segons la història, l'any 1621, creades per les missions circulars, els jesuïtes formaren una de les institucions més pràctiques i curioses de l'illa. Com que no podien quedar-se i residir a cada lloc on construïen una església, inventaren «representants a distància». Foren els fiscals. L'actual (1950) fou elegit fa 20

anys, i el seu pare i avi, també ho foren.

Podria acompanyar notes històriques més llargues i originals, tant de la vida de les esglésies com dels devots illencs, però acabaré parlant-vos, per si molts no la coneixeu, la vella i bella història de la «Minga», divinitat pagana venerada pels illencs.

Els habitants d'Astillero no tenien encara església, i els pescadors del poble veí Tey, per unanimitat, acodaren regalar-los la seva que ja trobaven massa petita per la col·lectivitat i la volien amb una torreta més alta i amb un pis més. La regalaren, naturalment celebrant una gran festa, transportant-la sencera, aixecant-la del lloc on visqué molts anys amb palanques; i tascons... i fent-la rodolar damunt de troncs de xiprer... i estirada per homes i bous, animats amb cançons. Entre crits i oracions la feren rodolar fins al bell mig de la placeta d'Astillero, on la deixaren ben alzinada mirant el mar. I només després d'aquesta gesta, començà una gran festa, que entre tonades i oracions, i patates, ous, carn

a la brasa, pastissos locals i vi, no acabà fins al dia després.

No cal repetir que la festa de la «Minga» és molt important i tampoc cal afegir que els pescadors de Tey immediatament començaren a bastir la nova més gran i amb una torreta de tres pisos.

Informació

web de Chiloé:

www.chiloeweb.com

web de les esglésies de Chiloé:

www.chiloeweb.com/chwb/chiloeisland/iglesias/index.html

web del Parque Nacional de Chiloé:

www.turismochile.cl/parques_nac2/pnchiloe.htm

Setembre de 2001

Aquest gargot vol dir
Pere Pruna....

SEMPRE MOGUT PER IDEALS

Pereanton Pruna

Pere Pruna i Gascón ha estat un home que per on s'ha mogut ha deixat la seva petjada. A Sant Just, el seu estimat poble, de menut, a les escoles i tot el seu entorn, fàbrica «Sansón», Ateneu de Sant Just, Ajuntament, a tot arreu li guardaven un carinyós record. A Barcelona també hi tingué molts enrenous, treballs, clubs d'excursionisme, amics dels quals jo he conegut bastants i sempre m'han parlat d'ell d'allò més bé. Una altra part de la seva vida, per raons o idees polítiques, s'exilià a Sudamèrica, a Xile concretament. Allà també s'ha mogut i sempre amb tot el que ha arribat a fer, amb l'ideal de la seva volguda Catalunya i principalment la seva llengua.

Durant molts anys ha format part de la junta del Centre Català de Santiago, on ha estat secretari un munt de vegades i ha procurat sempre mantenir les tradicions i festes de Catalunya i mantenir amb totes les seves amistats la cultura que nosaltres vivim. També ha treballat i fundat clubs de muntanya i excursionisme, que ha estat per ell un dels més grans al·licients. I seguint

el temps ha retornat a la seva estimada Catalunya un munt de vegades, ha recordat juntament amb tots els seus amics que deixà aquí, ha conservat i mantingut immensos records de la seva joventut. Seguidament, i en fer-se gran, deixà de treballar als noranta anys per viure la vellesa.

Inconvenients familiars i altres han fet que no tornés a Sant Just fa dotze anys. No se l'ha deixat mai sol i nosaltres els seus fills hem anat tot sovint a veure'l i fer-li recordar històries viscudes amb els seus amics, familiars, i cada 23 de maig, a celebrar el seu aniversari. I esperem que per molt de temps puguem fer semblants obres.

Aquest escrit de Pere Anton Pruna va ser escrit per a la Vall de Verç, essent publicat en el seu número 309 de juliol de 2007

Fotografia presa a Xile l'any 2005

TOT RECORDANT

Sebastià Farràs i Amigó

La publicació d'un anterior escrit meu en el butlletí de la SEAS, amb aquest mateix títol, va ser la conseqüència i el motiu del nostre carteig. Vares voler saber la meva identitat personal, que ja tenies mig present d'abans, i que amb el temps ja no recordaves. Amic Pere, tu ja no hi ets, però el teu record perdurará sempre pels qui et vam conèixer i pels molts qui n'han sentit parlar de tu. Abans que comencés la dissort de la guerra, vas fundar la SEAS i jo per la meva part era a les files excursionistes de NOSALTRES SOLS, tots dos teníem la mateixa estima per l'excursionisme, però la dissort fou la separació forçosa a causa de la guerra, la qual també causà la dissolució de la SEAS. Posteriorment, en reiniciar les seves activitats vaig fer-me'n soci, i l'esmentat escrit fou la causa del nostre retrobament.

Quants records i quantes vicissituds ens explicàrem, amb la complaença en constatar les nostres afinitats excursionistes. En el nostre temps, no teníem la facilitat del transport actual, havíem de fer sortides pels nostres contorns més propers que, encara que fossin a prop, no per això deixaven de ser

productives. Avui tot ha canviat i els joves poden anar on volen i conèixer nous horitzons. Gaudírem amb la nostra correspondència explicant-nos les nostres sortides. Tu em parlaves dels Andes i de totes les meravelles de Xile, m'enviaves fotografies perquè veiés l'immens tresor que acumula aquest país, i jo per la meva part et recordava el nostre territori el qual tu tant estimaves i que jo et feia reviure. Quantes vegades em deies que et senties emocionat quan t'ho recordava. Ara ja tot és història i tot s'ha acabat, jo no puc dir quanaltaré, però t'asseguro que si vinc a dalt del Cel, et cercaré i miraré de recordarte tot el que ens explicàvem per correspondència.

Recordo i guardo gelosament les teves cartes, però especialment una datada l'agost de 2004, en la qual t'acomiadaves llarguíssimament i que jo llegia plorant per les teves frases tan punyents de tan sentides que eren, t'expressaves bé i et creia de veritat el que m'estaves dient (adéu Sebastià continua la teva tasca i dóna records a tothom, i si a algú no l'hi arriba ho faré des del Cel adéu, adéu, adéu....). Qui no plora amb aquestes paraules?.

Ara em tocarà a mi (no sé quan), però mentrestant et recordaré mentre visqui.

Descansa en pau amic meu!

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 4 de febrer de 2008

— Altes: Carlos García (1004)
— Baixes: Jaume Soler (50) per defunció, i Josep Lluís Gil (324) .

— Durant la reunió de junta es revisen l'estat de la programació d'actes per al 75è aniversari que està duent a terme la comissió encarregada que es reuneix cada mes.

— Es revisen els punts que cal tractar a l'Assemblea Ordinària que tindrà lloc aquest mateix mes i s'aproven els comptes de 2007 i el pressupost de 2008 presentats pel caixer.

— S'acorda adherir-se a la campanya per a la defensa de Collserola dirigida a aconseguir la seva definitiva declaració com a Parc Natural. Aquesta campanya té el suport de la nostra vegueria del Baix Llobregat i de la pròpia Federació d'Entitats Excursionistes.

Reunió del 3 de març de 2008

— Altes: Maria Antònia Arnabat (1005).

— Baixes: Maria Teresa Masot (714).

— En la reunió s'informa que l'aportació a l'Ateneu per part de la SEAS passa a ser de 3.200 euros anuals.

— Per coherència amb la decisió que va prendre la junta central de l'Ateneu, es decideix que a partir de l'any vinent s'eliminarà la possibilitat d'acollir-se a un descompte del 50% de la quota com a jubilat. Aquest tema serà presentat a la propera Assemblea Ordinària.

— Es comenta la presentació de la guia La Vall de Toran que ens faran els propis autors Montserrat Timoneda i Jaume Llanes el 25 d'abril, i també l'audiovisual sobre una excursió en bicicleta de muntanya a Gàmbia que ens presentaran el 30 de maig Samuel Colomer i Francesc Grau.

— Es decideix que quan un soci es doni d'alta se li cobrarà el 100% de la quota si l'alta es dona entre l'1 de gener i el 30 de juny, i si és a partir de l'1 de juliol se li cobrarà només el 50%.

— Es revisen els temes tractats en l'assemblea del 9 de febrer entre els quals destaca l'aprovació de les noves quotes que queden establertes així: soci Ateneu 11,80 euros, soci protector 36,80, soci infantil 10,40, soci Ateneu jubilat 5,80 i soci protector jubilat 18,40.

— Donat que durant la celebració de la darrera assemblea vam quedar a les fosques per un problema elèctric, es decideix muntar llums d'emergència en el local.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any 42, núm. 276

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul,
Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa),
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.
Impressió: Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

Índex

Portada: Pere Pruna i Gascon l'any 1945	
Calendari	716
Editorial: Pere Pruna i Gascon ens ha deixat, de Jordi Gironès	717
Des d'un país molt llunyà, de Pere Pruna i Gascon	718
Volant a través del cel i de la històries, de Pere Pruna i Gascon	719
Chiloé esglésies i salmoneres, de Pere Pruna i Gascon	721
Sempre mogut per ideals, de Pere Anton Pruna	727
Tot recordant, de Sebastià Farràs	728
Informació de la SEAS	729

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS, 276 – Maig-juny 2008